

ΦΩΝΗΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον έτος τουτο είναι
κι' έβρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια έκτακσα κι' όγδοήκοντα έννέα,
και αυτός ό χρόνος θάχχ περισεύματα γενναία.

Ό Ρω μός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη.
Συνδρομητάς θά λέχομαι, — διότι τούς άνέχομαι,
μοναχά 'σ'ατάς Έπαρχίας, — και 'σ'ό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνον,

γιά τά ξένα όμοσ μέρη — δεκαπέντε και 'σ'ό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατής — δέν περνός συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέι — μέ κανένα κανονιότη.
Γράμματα και συνδρομαι — άποσέλλονται σ' έμέ.
Μές 'σ'ων φώρον τήν άνάγρα — κι' ό Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Τού μεγάλου Όκτωβρίου δέκα σήμερα κι' έννιά,
πού ό μέγας Αθιοκράτωρ μās άδειάζει τήν γωνιά.

Πούτο έβδομηντα δύο και διακόσα λογαριάζω
και άκόμη γιά τής φέταις στίχους μπόλικους σωριάζω.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Φύλλο του Ρωμηού και άλλο
τήν Κυριακήν θά βγάλω.

Φαουλής και Περικλέτος,
ό καθέννας νέτος σκέτος.

και μου τό λέγεις, μασκαρά, μ' άπέλειαν μεγάλην,
ένθ' έγώ εύρίσκομαι εις έξαψην και ζάλην,
κι' ούτε μου είναι δυνατόν τόν νού μου νά μαζέψω
και δλην μου τήν προσοχήν εις έν πρός έν να στρέψω,
και τών πολλών μου ιδεών νά συγκρατώ τό νημά
και νά φανή ό λόγος μου μέ τό έμπρέπον σχήμα ;
Και άν τά πάντα σου ειπώ τής τελευταής εκείνης
πάλι δέν ειπα τίποτα και κούτσουρο θά μείνγ,
κι' άν σού μονάχος, Περικλή, εκύταξας τά πάντα,
πάλι δέν ειδες τίποτε άπ' όλα τά συμβάντα,
και άν δέν ειδες τίποτε, πάλι τά ειδες όλα... [σκόλα.
Π. Βρέ άλλαξε τό όρος σου κι' αυταις της μούρλιας
Φ. 'Ήσουν και σού, βρέ Περικλή, 'στην λαμπαδηφορία,
όπου βεβαίως θά γραφή 'στην νέαν ιστορίαν ;
'Εγώ άμέσως έτρεξα μέ όλο τό άσκήρι
κι' ένα φανάρι κόκκινο βαστοσα εις τό χέρι,
κι' από τά ζήτω τά πολλά κατέβηκαν 'στis σκάλας
ή Νύφη και έ Κάτζερ, οι άλλοι και ή άλλαix.

Π. Λέγεις λοιπόν...

Φ. Τι νά σού 'πώ ;

Π. Έκείνα όπου ειδες.

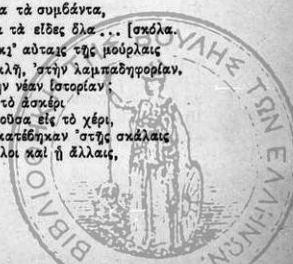
Φ. Ό πόθο του Έλληνισμού, όνειράτα κι' έλπίδες !...

Π. Βρέ άφησε τά τραγικά και σύντομα όμλει,

άν θέλγεις νά μη σου φανή ό ουρανός σφουγγίλι.

Φ. Και τί ; νομίζεις εύκολον πός είναι όπως πρώτα

νά σου ειπώ λεπτομερώς τσαυτα γεγονότα ;

και τότε μ' ένα σκούνημα τριών λαμπαδηφόρων
ευρέθηκα γονατιστός εμπρός τόν 'Ανακτόρων,
κι' εθώς ως αντιμετώπισους το μακαρίου γένους,
άνθ' κι' έγω έπρόσφερα 'στούς έπισήμους ξένους,
ό δ' Αδουκράτωρ έσκυψε με τρόπο τό κεφάλι
και μου 'ψιθύρισε 'στ' αυτί, χωρίς ν' ακούσουν άλλοι,
πως και ή Κρήτη θά δοθή εν πρώτη ευκαιρία,
και γάρ τόν άνθούασεν ή λαμπαδαφορία.

Αυτά του Αδουκράτορος των Γερμανών ειπόντος
ήκούσθη σύμμικτος βοή κι' άλλαλαγμός και βρόντος,
και τότε άνεχώρησα κι' έγω κι' ό φανοκρόοι
κι' έχάρ' ή Φρειδερίκενα και ή χρυσή της κόρη.
'Οπόταν δε μετάνυκτα, βρέ Περικλή, έκτύπων
και άμαξαν δέν έβλεπε ή θαυουαίτην έπνον,
και ήτο κόσμου έρημος πάς θρόμος και πλατεία,
βλέπω τόν Αδουκράτορα κοντά εις τά Χλευετα,
μετά λαμπράς χρυσοστολής και πτεροφόρου κράνους,
κι' έκει που 'γύριζε παζός με δύο τρετς Ουδάνους,
χωρίς κανέναν άνθρωπον νά τόν παρατηρή,
άγέγρασε κρυφά κρυφά κουλούρια και τυρί.

Π. Βρέ νά χαθής...

Φ. Παρόλ ντονέρ... ό τρομερός Οδασάρος

μαζί μας 'πηρε, Περικλή, πολύ μεγάλο θάρρος,
και τοδτος με τούς 'Ελληνας πολύ έξοικειωθή
και τώρα πιά θά πληρωθούν οι πρό αιώνια πόθοι.

Τοιαυτα ούν συνέβησαν έκεινο τό έσπέρας,
όπόταν δε υπέφευκε τό άστρον της ημέρας,
κι' έβω κι' έκει βρόδίζε γλαυκώρους ουρανός,
τρετς κανονιαίς άνήγγειλαν τό μέγα γεγονός.

Τότε δή τότ' έξύπνησε πάς 'Ελλην και Αραγιός,
μετοικισία έγινε της νέας Βαβυλωνος,
κατέβησαν από παντου τό κόσμου τό ζαγάρια,
μά ήλθαν από τά χωριά και Βλάχοι με ταγάρια,
και στολισμέναις Βλάχισσαις με τά παιδιά 'στο χέρι,
μιάς ημέρας έβδουρα κι' ένός αιώνος γέροι,
και μία Βλάχα που παιδί δέν είχε σαν της άλλαις,
με κλάματα σαν την Ραχήλ και με φωναις μεγάλαις
ανάμεσα της συρροής έκείνης της πανδήμου
προσέχτε για τό θεό, φωνάζει, τό παιδί μου.

Κι' ό κόσμος όλος έστρεψε περιέργως νά 'βη,
μά πουθενά δέν έβλεπε της Βλάχαις τό παιδί,
άλλά έγω ένόησα ό θρηγών τί σημαίνει,
γιατ' είδα ή κοιλία της πως ήτο φουσκωμένη.

'Οταν δε τέλος, Περικλή, έστημαν' ένδικάτη
γαρίδα όλοι έκαμαν τό ένα κι' άλλο μάλι,
και τότε πιά με μουσικαις και τρανακτά κανόνια,
με άμαζαις όλόχρυσαις, με άπειρα γαλιόνα
και με φοράδες διαλεκταίς, θερμειναις και βαρβάταις
'όγηκε στη στρατά ή πομπή κι' έμπαίξει τούς διαβάταις.

Περνή ή πρώτη άμαζα κι' έγω φωνάζω ζήτω,
γιατ' με έλους 'νόμισα ή Νύφη μας πως ήτο.

Περνή και άλλη άμαζα και δό: του ζήτω πάλι,
μά ή κυρία της τιμής περνούσε ή μεγάλη.

Περνή και τρίτη... πού πολύ φωνάζω με μία δούλα,
μά πάλι λάθος έκαμα, γιατ' ήταν ή Χρυσούλα.

Και πέμπτη... βάζω της φωναις σαν την φορά την πρώτη,
άλλά ή Θεοτόκενα περνά με την Βουλιατόη.
Μά 'πέρασε κι' ή άμαζα με τάλγρα τα έξη,
και τότε πιά έφώναξα άμάν, Χριστέ, κι' άς φέξη,
γιατι ένόησα κι' έγω κι' οι άλλοι σασιτισμοί
πως μες' στο γαλίνο κλουβί την είχανε κλεισμένη.

Π. Τόν είδες, βρέ, τόν Κάϊζερ;

Φ. Κι' έγω και όλ' οι άλλοι...
έν κράνος θυσθεώρητον έφόρε 'στο κεφάλι,
εις τουτο δε, που δέν 'μπορει νά τό ύμνηση γλωσσα,
έπίτα ένας 'Αετός με δρό κεφάλια τόσα,
έπάνω δε 'στον 'Αετόν δρό κατάσπρα πτερά,
που ύψωσαν μετέωρον κι' έμε τόν φουκαρά,
έπάνω δε εις τά πτερά, που ήσαν τενωμένια,
λαμνοπούσαν, Περικλή, διαμάντζα ένα κι' ένα,
κι' ό 'Αετός μ' έστουτάς με φρικαλέον όμμα,
άλλά κι' έγω τόν έβλεπα με άνοικτό τό στόμα,
και μοναχός μου έλεγα, την θρασιν έντεινας,
'ας τόν φορούσα μαζί φορά κι' άς πέθαινα της πείνας».

Π. 'Αμμή ή Αδουκράτειρα;

Φ.

Ποιάν έννοεις, μαγκούφη;
Π. Τήν Γουλιέλμενα, μορέ, με τό ζανθό τουλοφρι.
Φ. Χριστέ μου!... κάθε άνθρωπος νά την ιδη σασιτσει...
έξη έκατομύρια τό στέμμα της κοστίζει.
Μανουλά μου, τί θησαυρός!... έλτε νά τό 'βητε
έσεις οι φευτοκλήρητες κι' οι βρωμοποδούται.

Νά! θησαυρός για κλέψιμο, νά! πράγμα για ρεμουλα...
τάλλα δέν είναι τίποτα μοναχα μία νολλα.

Μ' αυτό τό στέμμα, Περικλή, μου 'κόλλησε μαρτζι,
κάθε βαρό διαμάντι του τά νεύρα μου πειράζει,
κι' αισθανόμαι παροφυσμόν, παλιούμαι και συμφορήσαις
με τοτου τό διάδημα της Αδουκρατορίσσης.

Π. 'Αμμ' ήσουν 'στην Μητρόπολι;

Φ.

'Επήγα κι' έκει πέρα

κι' ό διάολος, βρέ Περικλή, μου 'πηρε τόν πατέρα.

'Εκει πολλοι κατέλαβον τάς θέσεις δι' έρόδου,
έκει τά μέλη σύμπαντια της 'Ιερης Συνόδου,

έκει 'Αρχιεπισκοποι με τάς χρυσάς στολάς των,
πρός οφρανόν ύθύνοντες τάς θείας κεφαλάς των,

ό κλήρωσόν των 'Επαρχιών και ό της πρωτευούσης,
και ό Μασσώνων με λινα' και ό Μυριαυθούσης.

πρός δε ό φυλοπόδαρος θαυματουργός Μακράνης,
τρετς Πρωτεσιάνταις Ιερείς και ό Καλαποθάκης,

πέντ' έξη Καρνάλιοι, πολλοι φραγκοκαπαδές,
ένας Ραβδότης κάσιχος μ' άλλους μαστραπαδές,
Χριστιανοί, Λουθηράνοι κι' 'Εβραίοι άνω κάτω,

κι' ό Πάππας μόνον έλειπε άπ' όλο τό φουάστο.

Εισήλθον ούν κατά σειράν οι τόσοι έστειμένοι,
των Νεοσύμφων ή διός και οι προσκεκλημένοι

συμφώνως προς τά νόμιμα και τά κανονισμένα,
κι' ό Αδουκράτωρ που και που λοξόβλεπε κι' έμένα,

και άρχισαν, βρέ Περικλή, τρικοθερταίς χαραις
κι' οι δόκιμοι του Ναυτικού βασίσσαν της οφραίς,
που μία μονάχα νάπερτε και 'στα δικά σου όρχαμα

για πάντα τόσες θάλαγες άντιο εις τη φτώχεια.

Προσέβησαν δὲ καὶ Ναύαρχοι πολλοὶ μὲ πεζοναύτας καὶ ὅσοι παρευρίσκοντο εἰς τελευτῆς τοιαύτας, φουσταναλέδες Δῆμαρχοι μὲ τῆς Λαμπρῆς καράκιμα κί· ὁ Ἄλονήσου Δῆμαρχος μὲ ἄσπρα κοντοβράκκια, κί· ὁ Ἄτ-Ἀτίφ τῆς γνωστῆς κί· ἀγνώστου κοινωνίας, κί· ὁ κουβαρντῆς ὁ Δῆμαρχος ὁ τῆς Ἀκαρνανίας μ' ἕνα γαρούφαλο στ' αὐτῆ, μὲ τουρλωμένο φέσι, καὶ μὲ σιλᾶχι ἄνιτε ντὲ 'στὴ λίγερῆ του μίσση. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐχάσκανε σὺν ζαλισμένοι ἔλοι, ὁ δὲ νὰς ἐκ τοῦ χρυσοῦ λαμπρῆς ἡκτινοβόλει, καὶ ἡκουες ὄζεις φαλιμῶς ὡσεὶ φωνᾶς ὀρνίθων κί· ἐθάμβησαν ὁ Πακτωλὸς τῶν διαφόρων λῦθων σὺν τοῦ Σεδᾶχ θαλασσινοῦ ἐκείνα τὰ πετράδια, πού ἤγρε μέσα σὲ ξερὰ καὶ ἀγνώστα πηγάδια. Οὐ μὴν ἐνῆ ἐσπρίογοντο οἱ τόσοι συμπόλιται τοῦ γάμου τοῦ μυστήριου ἀρχίζε μετὰ τὰ τελέγια, κί· εἰς κίνηση ὁ χορευτῆς ὁ Ἄοιας ἦτον, πού τῶχει σπρώσει 'στὸ χερὸ πρὸ γρόνον ἀμετρήτων, κί· ἡ Νύφη ἐπρόριψε μετὰ τοῦ Κωνσταντινοῦ, ἀγνή κί· εὐωδιάζουσα καθὼς ὁ κάλυξ κρήνου, ὁ δὲ κουμπάρος Τσάρεβτς κί· οἱ ἄλλοι τσελεπήδες τὰ στέφανα τάξιμτητα βαστοῦσαν μὲ τιμητίδες, καὶ πᾶς ὁ βλέπων ἴπτατο εἰς σφαίρας οὐρανίας, καὶ τότε πᾶς ὁ Δῆμαρχος ὁ τῆς Ἀκαρνανίας ἀπ' τὴν πολλή του τὴ χαρὰ φορέει τὸ πιστόλι καὶ ρίχνει μία πιστολιά, πού 'ἔπιπασθῆκαν ἔλοι, κί· ἕνα μικρὸ, βρὲ Περικλῆ, τῆς σφαίρας του κομματί του θεοῦ Παντοκράτορος ἐπλήγησε τοῦ μᾶτι. Ἐνῆ δὲ πᾶς ἐπλέγετο καὶ κατευογνιεντο, ἀντίχει δ' ἡ Μητρόπολις ἀπὸ οὐρᾶ καὶ ζῆτω καὶ ἄνω κάτω ἐβραζε τοῦ καθενὸς τοῦ αἵμα, ἐγὼ τῆς Τουλιέλιμανας ἐκώταξα τὸ στέμμα, καὶ τὸ μαζάλο μου 'σκουζίξα μὲ μὴ μόνάκα σκέψι πῶς βιάλο 'μπορεὶ κανεὶς μὲ τρόπο νὰ τὸ κλέψῃ. Τοιγάρτοι σὺν καὶ τοιγαροῦν, σὺνᾶρει τοῦ Κυρίου, σὺντελεσθέντος τοῦ σπετοῦ τῶν γάμων μυστηρίου, σὺνωθυμένον ἐν βοῇ μικρῶν καὶ ἀνωτέρων, ἀσπαζομένων δὲ θερμῶς νομφῶν καὶ σὺμπεθέρων, πακωνίζουσῆς μουσικῆς, τῶν ἴππων καλαζόντων, κί· ἐκ τῆς χαρᾶς ἐνίστε τοῦ χῆμα κοπρῆζόντων πρὸς ὄδων καὶ τροφῆν ἡμῶν τῶν καθελινοφάγων, καὶ σφαζομένων εἰς βοιωμοὺς πολλῶν βοῶν καὶ τράφων, τῶν δὲ Νομφῶν ἐν χαρᾷ τὰ πλήθη θεωμένων, κί· ἀπὸ 'φῆλα καὶ χαμιλά μὲ ρυζὶ ραινομένων, ἡ συνοδεία ἐφθασε μὲ ζῆτω 'στὸ Παλάτι κί· ἐκεῖ 'στὸ ζῆτογος ἔδωσαν ξερὸ ψωμί κί· ἄλατι, κί· ἡ πεθερὰ Βασιλισσα τοῦς πέταξ' ἕνα ρόδο καὶ τῶνα κί· ἄλλο τῆς Αὐλῆς ἐρίχτηκε κορόδο. Πιλῆν μετ' ὀλίγον ἔγινε καὶ γάμος ἀλλοφράγκα κί· εἰς τοῦτον δὲν ἐκάλεσαν κανένα μοσχομάγκα, ὁ δὲ Ριβέλης ἔφαλε τὸ ντόμιμο μαμπισκό καὶ τρατιμέντια ἐβγαλαν μὲ ἀσημένιο δίσκο. Πρὸς τὸ ἑσπέρας ἔγινε τοῦ γάμου τὸ Τραπέζι κί· ἡ μουσικὴ δὲν ἔπαυε τοῦ λγερὸν νὰ παίζῃ,

κί· ὁ Κάτζερ ἐμῆυσε μὲ ἔλα τὰ σωτὰ του κί· ὕπερ ὀγιάς ἔπινε τοῦ Μεγαλειοτάτου, σὺχ ἦτον ἄμιος ἄρχις πρόσοις ν' ἀπαγγέλλῃ κί· ὕπερ τοῦ Θῶν, βρὲ Περικλῆ, καὶ Φιλίππα του Ἀέλι, μὲ βλέπει καὶ τὸν Δῆμαρχον, πού ἦτον ἐκεῖ πέρα, καὶ ἀδαμαντοκόλλητον τοῦ δίνει ταμπακέρα, κί· ἀμῆσως τὸν Φιλήμονα βιαιτέρως κράζει καὶ τὰς εὐχαριστίας του πρὸς ἔλους μας ἐκφράζει, καθόσον τοῦ ἐκάμαρην ὑποδοχὰς μεγάλας καὶ πάντες τὸν ἐδέχθημεν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Ἐδέχθη δὲ τὸ δῶρὸν τοῦ ὁ κύριος Φιλήμων, ἐκ μέρους δὲ τοῦ Κάτζερ εὐχαριστεῖ τὸν Δῆμον, καὶ τοῦτο μᾶθε τοῦ καὶ σὺ, καθῆμεν Περικλέτο, καὶ τὸ εὐχαριστήριον παντοῦ ἀντάγγελλε τοῦ, κί· αὐτοὶ σ' ἐκείνους ἄς τὸ πῶν καὶ εἰς αὐτοὺς ἐκείνους, ἡ εὐχαριστίας αὐτῆ πασῆρωστος νὰ γίνῃ, καὶ μακῶδες ἐκ χαρᾶς κί· ἔμειε νὰ τὴν δεχθῶμεν καὶ μὲ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ εὐχαριστήθωμεν. Τὴν ἐπομένην, Περικλῆ, μὲ τόσσους ἀνωτάτους ἐπῆγαν εἰς τ' Ἀνάκτορα κί· οἱ Δῆμαρχοι τοῦ κράτους καὶ 'στὴν Σοφίαν ἔτρεξε τὸ δριλεκτὸ ἀσκέρι καὶ κα'βουλότα φιλῆμα τῆς ἔδινε 'στὸ χέρι, ἀφοῦ δὲ τὸ ἠσπάζοντο οἱ Δῆμαρχοὶ μὲ πῆκα μὲ τοῦ χερσοῦ τ' ἀνάποδο ἐνοκοῦζαν τὴ γλύκα. Τὴν ἐπομένην, Περικλῆ, καὶ ἄλλας φασαριάς... ἐπλήγησαν τὸ χέρι τῆς καὶ εἰλας ἡ κυρία, κί· ἐσυγκινήθη δὲ αὐτὴ ἡ Νύφη μὲ πολλὰ κί· ὠμίλησεν Ρωμιαῖκα καὶ μὲ τὸν Φασουλί. Ἄλλ' ἔξαφνα ἐφύσσησε τρελλοβοριας ἀέρας κί· οὐτ' ἕνα φῶς δὲν ἄφηγε ν' ἀνάθων τοῦ ἑσπέρας, κί· ἀδίκως καθυστέρησε καὶ ἡ φωτοχυσία κί· ἔτσι δὲν ἔγινε κανεὶς ἐσπερηνὴ θυσία. Τότε δὴ τὸντε κορυμαχῆς καὶ ἔξαφνὸ μὲγάλο καὶ τὰ κανυλίαν 'τουῖγκριαν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, καὶ τίχι τίχι ἄκουες 'στὸν κανυλίον τὴ σῖβα, πού ἔλεγεσ πῶς ἔκαναν μόνάκα τῶν ἐδίβα. Ἄλλὰ ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, μὲ φερωτὸ ποδᾶρι 'τοῦτος Νεονόμους ἔτρεξα βαστώμενος τὸ φανάρι κί· ἐστάθην φύλαξ ἀγγελος τοῦ νομφτικοῦ θαλάμου, κρατῶν ἐπὶ τοῦ στόματος τὰ πέντε δακτύλα μου. Π. Σπαμάτα ἴγιο, Φασουλί... Φ. Δὲν σταματῶ καθόλου... θὰ σὲ ληροζῶσι σῆμερα, κανῆγμια τοῦ διαβόλου. Λοιπὸν ὁ μέγας Κάτζερ κατενοουσιατισμένος ἐπῆγε 'στὴν Ἀκρόπολιν ἐπάνω ἐσπευσιμένους νὰ 'ἔθ τὴν πλάι: ὄδων μας κί· αὐτὸς ὁ κακομοίρης, κί· ἐκεῖ καμπόσοι εἰζῶνος ἐστέκοντο ἐψήριες, ἐψήριες δὲ παρίστατο κί· αὐτὸς ὁ Καθδᾶδας, ὁ φύλαξ ὁ ἀπόμαχος τῆς κλασικῆς παιδείας, καὶ ἔλοι ἐξίρος ἔφεραν γαντ' εἶχαν μίαν σκέφι πᾶς ἶσως καὶ ὁ Κάτζερ κανέν' ἀρχαῖο κλεψῆ. Ὅποτᾶν δὲ ὁ Κάτζερ ἐν ἔλη τῆ σπουδῆ ἐπῆρε εἰς τὸ χέρι του μὲ πῆκα μὲν καὶ 'ἔθ ἐπῆρε εἰς τὸ χέρι του ἡ προσοχή ἐκεῖ περιεσπᾶτο, ἕνας ἐψήριος εὐδωνος τοῦ λέει «ἄστην κάτω...»

«κι σὲ παρακαλῶ πούλὴ νὰ μὴν ἀγγίξεις πέτρα,
«γὰ νὰ μὴν ἐφαρμόσωμι τὰ σουβαρά μὰς μέτρα».
«Ὅθεν ὁ Κάτωρ φρονηθεὶς μεγάλῃς συνεισέτις
ἐξήγησε τῆς δόξης μὰς πιστὰς φωτιστοῦσιαι,
κι' ἐσκόρπισε παράσημα 'στὸν Ἄγιον 'Αθηναίων
τοῦ 'Αετοῦ, τοῦ Κόρακος, καὶ τῶν λοιπῶν ὄρνέων,
κι' εἰς 'Αστυνόμους μερικῶς καὶ ἀριετούς κλητήρας,
'οὔτω Χόρν τὰ στήριγμα καὶ τοῦ ἑδοσρωτήρα».

II. Σταμίτια, βρέ, γὰρ τὸ θεῶν...

Φ. Δὲν σταμιτῶ καθόλου...
θὰ σὲ λυσάζω σήμερα, κανένα τὸ ὁμαλό.
'Ἐπήγ' ἀκόμη, Περικλῆ, καὶ 'στῆς Αὔλης τὸν μπάλω
καὶ ἄκουσε καὶ δι' αὐτὸν ὄλιγα νὰ σοῦ φάλω.
Εἰς τοῦτον προσεκλήθησαν πολλοὶ λογιῆς λογιῆς,
ὁ Πρεσβευταὶ, οἱ Ναυαργαὶ καὶ οἱ κροφουοῖς,
καμπόσοι κουσαδάκηδες, ἀπ' τὸ μέθισι τάπαις,
πολλοὶ Τσολιάδες Διήμαρχοι με φειραζομένας κάπαις,
ὅπου ἀκόμη, Περικλῆ, δὲν ἐπλυναν τὴν λέρα
ἀπὸ ἐκείνη τῆ φορὰ ποῦ ἤλθαν ἐδῶ πέρα,
ὁ κόσμος ὁ ἐπίσημος, ποῦ ἦτο μία φρίκη,
δρὸ Χόντζηδες με πράσινο καὶ κόκκινο σαρίκι,
οἱ πρῶτο, τῶν Συντεχνιῶν οἱ καὶ προνομιχοῖι,
πέντ' ἐξῆ με βλαχόκατσες καὶ με μισὸ τσαροῦχι,
καμπόσοι πάλι μ' ἀντερὰ καὶ με φουφοῦ λὰ βράκες,
καὶ βῆνοι καὶ θλαγιεῖς καὶ Πιλαστοῖι καὶ Θράκες,
καὶ φόρηον μύθον ἐδλεπες στολαῖς καὶ φουσανέλα
καὶ τόσα πολυποῖικα κι' ἀλλόκοτα καπέλα,
σαρίκια, φέσια, τρικαντὰ καὶ νιρῖσσαι καὶ καστόρια,
ποῦ τὸ Ἀεθίβι ἔλεγε πῶς εἶναι ἀφοφόρια.
Προσῆλθαν οὖν, βρέ Περικλῆ, οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι
καὶ 'στοὺς Δημάρχους γελαστοὺς ὁ Βασιλεὺς ὠμίλει
καὶ λόγους τοὺς ἀπηθῆνε τὰ μάλιστα καλοῦς
καὶ εἰς τὸν αὐτοκράτορα ἐσύστησε πολλοὺς.

II. Βρὲ τί μοῦ λές ;

Φ. Σιώπαινε, μὴν εἶσαι φαφλατζῆς,
κι' εἰς δ, τι λέγω πιστεῦσε χωρὶς νὰ μ' ἐρωτῆς.
'Ἐγὼ, μοιρὲ, σοῦ ἔλεγα καὶ εἰς τὸ φύλλο τέλλο
πῶς θάρρος ἔλαβε μ' ἑμας ὁ Κάτζερ μεγάλο,
κι' ἂν ἔνα μῆνα ἤθελε σὶνὸν τόπο μὰ νὰ μείνῃ
μὲ δλους θὰ τὸν ἐδλεπες οἰωστός Ρωμηὸς νὰ γίνῃ,
κι' ἴσως σὸ τέλος νάτρωγε καὶ ἴγαις καρουζιαῖς
καὶ κάτω θὰ τὸν ρίχναμε με δὸρ τριλοποδίατες.
Τοῦ 'Ἐλλημος ὁ τρέχλιος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
II. Ὄφ' φῆς καμιὰ ξανάτρωφι με τὸ ζερβὶ μου χέρι.
Φ. Λοιπὸν καθὸς σοῦ ἔλεγα, μοιρὲ ζερὸ κεράλι,
μὲ τοὺς Δημάρχους διαρκῶς ὁ Βασιλεὺς ἐλάλει,
ἐνθ' ὁ ὠμίλει πρὸς αὐτοὺς ὁ τὸν ἀρχόντων ἀρχῶν
βαρεζὰ βαρεζὰ 'ρουθούιν'αν ἡ μύταις τὸν Δημάρχων,
καὶ με πολλὴν ἀφέλειαν ἐρρίχταν, Περικλέτο,
τοὺς θεσραοῦς τῆς μύτης τὸν ἀπάνω 'στὸ παρκέτο

καὶ στῆς οὐραῖς τῶν γυναικῶν καὶ εἰς τὰ τρικαντὰ
κι' εἰς ὅποιαν κι' ὅποιον 'εὐχαινε νὰ βρίσκαιε κοντὰ.
'Αλλὰ ἐγὼ κουβέντια'ξα κι' ἐγὼ σὶνὸν Κοσσονάκο
ἐνὸς τὰ σάλια ἔπεσαν καὶ σὸ 'δικὸ μου φράκο,
καὶ μόλις παρατήρησον ἐπήγηα νὰ τοῦ κῆνω
ἀκόμα ἔνα φῦσιμο μού δίνει παραπάνω.

II. 'Αμμ' εἶδες, βρέ, τὸν Τσάρεβιτς ;

Φ.

Τὶ τσαμπουνῆς, βρέ τσοῦση ;
ποῦ Τσάρος καὶ ποῦ Τσάρεβιτς σ' ἐκείνω τὸ λεφοῦσι ;
'Ἐκει δὲν ἦτο δυνατὸν κανένα νὰ γνωρίσῃς
κι' ὄλιγον ἔλειψε πολλοὶ νὰ πῶθον συμφορήσαις
κι' οἱ Διήμαρχοι ἐδέδοσκον ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ σάλου...
ἐκείνοι καὶ Βασίλισσαι καὶ Βασιλεῖς τοῦ μπάλου...
Κι' ἐγὼ 'στὸ πανθαμιόνιον ἐκείνω τῶν ἀνθρώπων
μονόχως 'στὸν Φιλήμονα ἐοίμωσα με τρῶπον,
κι' ἐνθ' οἱ ἄλλοι 'χρέεσαν δρὸ δρὸ τὴν Πολονέ'ξα
ἀπὸ τὴν ταμπάκερα τοῦ ἐπήγα μὴν πρέ'ξα,
κι' ἀρρῶζω τὰ φτερνίσματα 'στὸ τόσο νταβατοῦρι
κι' ἐπήγηα τὰ σάλια μου 'στὸν Χόντζηδων τῆ μοῦρη,
κι' ἔθῳμωσαν οἱ Χόντζηδες κι' ἀπὸ κοντὰ με πέρνον
καὶ δρὸ σερκαχιαῖς, βρέ Περικλῆ, καλαῖς μοῦ καταφέρνον,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ καρπακχιαῖς τοὺς δίνω, στὰ σαρίκια
κι' αὐτοὶ σκίνον με θυμὸ ἀπάνω τὰ μανίκια,
καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε μπαγλάρωμα νὰ πέσυ,
ἐὰν ὁ φίλος Κάτζερ δὲν ἐμπαινε 'στὴ μέσην.

II. Τὶ λές, μοιρὲ ;

X.

Σιώπαινε, μὴν εἶσαι φαφλατζῆς,
κι' εἰς δ, τι λέγω πιστεῦσε χωρὶς νὰ μ' ἐρωτῆς.
'Ἦλθε κι' ἡ ὥρα τοῦ Σουπέ... πῶ ! πῶ ! τι πανηγύρι !
ἡ γλῶσσα ἐπλάττησε τοῦ κάθε μουσαφίρη,
καὶ 'στὸ Τραπέδι ἔπεσαν με ἀθῆφρον στόμα
ὡς 'Αετὸς δικέφαλος εἰς ἰθνηματὸν πτώμα,
κι' οἱ Διήμαρχοι 'στοὺς κόρφους τὸν, ὁσ' φέσια καὶ κα-
καμπόσα ξεροκόμματα ἐτροῦσαν καὶ κῶταις [πῶταις
κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῆς πῆτερ ἤμῶν δὲν ἔμεινε γεμάτο
οὔτε μπουκάλι, Περικλῆ, οὔτ' ἔνα μόνον πιάτο,
καὶ οὔτω πέρας ἔλαβε καὶ ὁ χορὸς ἐκείνος,
ἠκούσθη δὲ δῶζτατος τῶν γυναικῶν ὁ θρήνος,
γιατὶ δὲν ἐχορτάσαν σὰν κι' ἄλλοτε χορὸ
κι' ἐτράβηξαν τὰ πάνθαινα 'στὸν πρόστυχο σωρὸ,
καὶ πᾶν ἡ ντουαλέταις τὸν καὶ ἔλα τὰ καλά τὸν
καὶ ἄδικα ἐξῶδεσαν τὰ μαλλοκέφαλά τὸν.
Κι' ἐγὼ με δλους ἔχασα ταγὰ καὶ τὰ Πασχάλια
καὶ τὸ ἐπουόλιμα κρυφὰ γεμάτος ἀπὸ σάλια,
κι' ἐμπρὸς σου φθάνω νησιτικός τὸν γάμον μουσαφίρη
καὶ σῆκωσε τὸ ζύλο σου ἀμέσως νὰ με δεῖρῃς.
II. Να ! Ὅθ' σὲ δεῖρω σήμερα σὰν ἔνα παλγωσκίλο,
κι' ἀφοῦ δὲν 'χόρτασες φαγὶ θὰ σὲ χορτάσω ζύλο.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν ὡς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδου σουροῦσαι
μὲ Ξενοδοχεῖον Ἐθῶν, — δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς στὸ ζῦδο,

μὲ χμειστον, μὲ μιὰ μάνδρα, — με μὲγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, — ἑδὸς τοῦ Προαστείου, κοινοτὸς πολῶς.